

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121010944
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7121010944.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Daniely Mitterpákovéj v trestnej veci proti obžalovanému O. H. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/32/2021 zo dňa 13. 1. 2022, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 31. mája 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného O. H..

odôvodnenie:

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 4T/32/2021 zo dňa 13. 1. 2022 uznal obžalovaného O. H. vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v Košiciach na ulici W. č. X v byte na 9. poschodí, od doposiaľ presne nezistenej doby najneskôr do konca novembra 2020, cez uzatvorené vchodové dvere a cez stúpačky z toalety slovné napádal susedov, a to tým spôsobom, že im vulgárne nadával a kričal, že ich zabije a dobije, ďalej sa vyhrážal, že pustí plyn a celý blok vyhodí do vzduchu a taktiež dňa 06. 10. 2020 v presne nezistenom čase pri vchode do bytového domu v Košiciach na ulici W. č. 2 začal do poškodeného T. P. T. strkať a vulgárne mu nadávať, čím takýmto konaním vzbudzoval u susedov dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

Súd mu za to uložil podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre účely výkonu trestu súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obžalovanému uložil ochranné liečenie psychiatrické ambulantnou formou. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. uložil mu aj ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie okresného súdu považuje za nesprávne pre skutkové chyby, pretože rozhodnutie bolo vydané na základe skutkovo nesprávnych a nejasných zistení, s ktorými sa konajúci súd nesprávne vysporiadal a nesprávne ich vyhodnotil. Rovnako tak považuje rozhodnutie súdu za nesprávne pre skutkové chyby spočívajúce v nesprávnej aplikácii hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona, ako aj pre chyby v konaní spočívajúce vo vymedzení skutku a jeho časového zafinovania, čím došlo k znemožneniu uplatnenia práva na obhajobu. Má zato, že v posudzovanom prípade nie je naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a to najmä pokiaľ ide o samotné konanie a následok konania ako obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu. V prípade trestného činu nebezpečného vyhrážania je následkom vzbudenie dôvodnej obavy u poškodeného. Z výpovedí svedkov (susedov) vyplýva, že jeho údajné protiprávne konanie pretrváva dlhší čas, pričom svedkovia uvádzajú časové údaje - aspoň 7

rokov, dlhé obdobie a pod. Dlhotrvajúci časový aspekt bez stupňujúcej sa tendencie v spojení s tým, za akých okolností malo dôjsť k údajnému nebezpečnému vyhrážaniu sa, vylučujú, aby obava susedov o zdravie či život mohla byť dôvodná. Počas súdneho konania nebolo preukázané naplnenie podmienky objektívnej stránky trestného činu podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, konkrétne podmienka, že sa vyhrážal s intenzitou, ktorá môže vzbudiť dôvodnú obavu. Poukázal na výpoveď poškodeného T. P. T. ktorý uviedol, že nekontaktoval políciu, pretože sa o seba fyzicky nebojí, je športovcom, ale nerieši stretы fyzicky. Nikdy to neriešil, bral to ako bludy a považuje ho za človeka psychicky chorého, ktorého mali rodičia už dávno liečiť. Obžalovaný uviedol, že nebolo preukázané, že jeho konanie malo byť príčinou obáv svedkyne T.. Jej subjektívne pocity s prihliadnutím na objektívnu okolnosť, ako aj jej vysoký vek mohli viesť k vyvolaniu tohto pocitu. Ďalej poukázal na výpovede svedkov P. a U. a uviedol, že z výpovede svedkov nebola dôvodná obava ako následok trestného činu a obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu v konaní objektivizovaný. Je toho názoru, že jeho konaním nemohla susedom vzniknúť dôvodná obava o život a zdravie ako základný predpoklad objektívnej stránky trestného činu podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Podľa jeho názoru došlo k preukázanému porušeniu princípu ultima ratio. Z výpovede poškodeného T. vyplýva, že došlo k dohode susedov, že poškodený na neho podá trestné oznámenie preto, že údajne obťažuje susedov hlukom. Má zato, že jeho konflikty so susedmi mali byť riešené v správnom konaní ako bežné susedské konflikty. Vulgárne nadávanie nespĺňa predpoklady zabezpečeného vyhrážania sa zabitím, ujmu na zdraví, ani inou ťažkou ujmu. Je absurdné, aby prípadná konfrontácia so susedom vzbudila dôvodnú obavu o život alebo zdravie tretích osôb. Týmto konaním došlo k porušeniu princípu ultima ratio, v zmysle ktorého platí, že by nemalo byť k trestnej hrozbe pristúpené tam, kde dostatočnú ochranu právneho vzťahu možno dosiahnuť prostriedkami inými, najmä ochranou civilnoprávnou. Súd opomenul postupovať v rámci tohto aplikačného princípu, ktorým je viazaný v trestnom konaní. Má zato, že uvedené konanie nedosahuje potrebný stupeň nebezpečnosti a nestačí len formálne naplnenie znakov skutkovej podstaty. Ak by aj súd nebol stotožnený s vyššie opísaným názorom mal v rámci nevyhnutného minima aplikovať materiálny korektív. Poukázal na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona a na uznesenie Okresného súdu v Nitre, sp. zn. 33T/140/2011 zo dňa 29.12.2011 a má za to, že orgány činné v trestnom konaní mali zohľadniť okolnosti, za ktorých bol skutok, ktorý mu je kladený za vinu, spáchaný. Nezhody medzi susedmi a obťažovanie prílišným hlukom, slovné urážanie sú postihnutelné aj na základe noriem iných právnych odvetví - občianskeho alebo správneho práva. Dodržiavaním zásady ultima ratio je vylúčený trestný postih konania, ktoré môže byť postihované či sankcionované aj inými právnymi prostriedkami. Pokiaľ ide o vyhrážku týkajúcu sa toho, že pustí plyn a celý blok vyhodí do vzduchu uviedol, že táto veta smerovala susedovi, ktorý práve v tej chvíli fajčil pri otvorených dverkách do stúpačky tak, že dym vydychoval do stúpačky. Vyjadrenie bolo adresované susedovi a malo charakter upozornenia na možný následok jeho konania, kedy manipuláciou s ohňom pri plynovom zariadení mohol spôsobiť jeho výbuch. Nešlo teda o vyhrážanie sa tak, ako to uvádzajú svedkovia. Uvedená skutočnosť nebola v konaní v žiadnom rozsahu preukázaná ako nepravdivá alebo nepravdepodobná. Jeho tvrdenia potvrdzuje aj výpoveď svedkyne P. H. (jeho matky). Práve naopak, počas konania bolo preukázané, že trpí obsesívno kompulzívnou poruchou, ktorá je príčinou jeho snahy všetko kontrolovať, či sa veci nachádzajú v čistote a fungujú tak, ako majú. Je preto pravdepodobné, že okolnosť, pri ktorej iný sused fajčí a cigaretový dym vypúšťa do stúpačky bytového domu mohla u neho vyvolať pocit diskomfortu a snahu upozorniť suseda na možné riziká. Má zato, že uvedená okolnosť nebola objektivizovaná a preukázaná. V dôsledku toho malo dôjsť k uplatneniu zásady in dubio pro reo. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní (súd) nezistia skutkový stav veci dostatočne bez akýchkoľvek pochybností má sa zato, že rozhodnutie musí byť vydané vždy v prospech obvineného.

S poukazom na uvedené skutočnosti sa domáha, aby Krajský súd Košice podľa § 321 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku ho z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný.

Obžalovaný uvedené odvolanie doplnil prostredníctvom svojho obhajcu s tým, že opakovane uviedol, že z výpovede svedkov nebola dôvodná obava ako následok trestného činu a obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu v konaní objektivizovaný. Je toho názoru, že svojím konaním nemohla susedom vzniknúť dôvodná obava o život a zdravie ako základný predpoklad objektívnej stránky trestného činu podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Právna argumentácia súdu v otázke dôvodnej obavy je založená na argumente, že pre naplnenie objektívnej stránky trestného činu postačuje možnosť vzbudenia obavy a je bez významu, či sa poškodení skutočne cítili ohrození. Súd v uvedenom kontexte odkazuje na

rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Žiline. Tento výklad však nemožno aplikovať bez ďalšieho. To znamená, že nie každá vyhrážka spočívajúca v možnosti poškodiť zdravie alebo spôsobiť smrť je bez výnimky trestným činom nebezpečného vyhrážania. Je nevyhnutne posúdiť, či situácia objektívne vzbudzuje obavu. V uvedených prípadoch je pochybnosť, či k vyhrážkam došlo (počula ich jedna suseda, ktorá to rozniesla v bytovom dome) a zároveň výkriky mali byť realizované z jeho bytu spoza zatvorených dverí, čo objektívne znižuje pocit obavy tretích osôb pre absenciu bezprostrednosti. Časový aspekt susedských problémov prispel k pocitu nepravdepodobnosti realizácie takej vyhrážky, čo samo osebe znižuje možnosť vzbudenia obavy z trestného činu. V tejto súvislosti došlo k preukázanému porušeniu princípu ultima ratio. Taktiež má zato, že súd by mal zhodnotiť situáciu, že hádky so susedmi a jeho chovanie, ktoré bolo zo strany susedov chápané negatívne boli spôsobené tým, že prechádzal ťažkým životným obdobím, v ktorom mu zomrel otec a podstupoval liečbu v nemocnici, čo malo vplyv nato, že citlivo reagoval na zvuky a hluk v bytovke. Tvrdenia sused, že ich vyčkával na chodbe popiera a rovnako tak popiera, aby niekedy fyzicky napadol suseda T.. Táto skutočnosť nebola preukázaná.

S poukazom na uvedené skutočnosti opakovane žiada, aby krajský súd podľa § 321 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku ho z dôvodu uvedeného v § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora okresnej prokuratúry, pretože skutok nie je trestným činom.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

K samotným odvolacím dôvodom obžalovaného súd uvádza, že ich preskúmal a dospel k záveru, že nie sú dôvodné a nemôžu spochybníť správnosť zisteného skutkového stavu, ako ani úvah, na základe ktorých okresný súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy a posudzoval naplnenie jednotlivých znakov stíhaného trestného činu. Okresný súd dospel k správny skutkový a právny záverom. Na základe uvedeného nemožno prisvedčiť obžalovanému, že napadnuté rozhodnutie trpí skutkovými chybami, že vychádza z nesprávnych a nejasných zistení. Obdobne tak odvolací súd sa nestotožnil s názorom obžalovaného, že po právnej stránke došlo k nesprávnej aplikácii hmotnoprávnych predpisov pri hodnotení naplnenia znakov skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 3360 ods. 1 Tr. zák.

Samotnému konaniu obžalovaného, tak ako bolo preukázané vykonanými dôkazmi obhajoba vytýka, že išlo o dlhodobý konflikt bez stúpajúcej tendencie, pričom následkom nebezpečného vyhrážania je vzbudenie dôvodnej obavy u poškodeného, kde dôvodnosť obavy je daná vtedy, ak poškodený nemá väčšie pochybnosti o tom, že páchatel' vyhrážku zrealizuje, pričom samotná dôvodnosť sa posudzuje aj s prihliadnutím na osobu páchatel'a, okolnosti, za ktorých bola vyhrážka uskutočnená, charakter vyhrážky a osobu poškodeného. Z výpovede svedkov skutočne vyplýva, že takéhoto protispoločenského

konania sa obžalovaný dopúšťal zhruba 5 - 7 rokov, pričom v priebehu tohto času boli aj kľudné obdobia. Možno súhlasiť s obhajobou, že ide o dlhotrvajúci časový aspekt, avšak nemožno uznať, že zo strany obžalovaného nedochádzalo k stupňujúcej tendencii. Svedok T. hovorí o stupňovaní konania obžalovaného. O uvedenom zvyšovaní závažnosti konania svedčí skutočnosť, že obžalovaný postupom času prechádzal od vulgárnosti, cez rôzne ohavnosti až k nebezpečnému vyhrážaniu sa, za ktoré už bol aj právoplatne odsúdený, pričom obavu z jeho konania zvyšuje fakt, že bol odsúdený za nebezpečné vyhrážanie voči svojej vlastnej matke, čo svedčí o nepochybnom strácaní morálnych a právnych zábran v jeho konaní. Pokiaľ obžalovaný bol schopný dopustiť sa takéhoto konania voči vlastnej matke, o to skôr mohla byť daná dôvodná obava z jeho vyhrážania u poškodených, ku ktorým mal dlhodobo negatívny vzťah.

Vo vzťahu k existencii dôvodnej obavy obžalovaný tvrdí, že následkom konania páchatel'a trestného činu nebezpečného vyhrážania má byť vzbudenie dôvodnej obavy. S daným tvrdením obžalovaného súd nesúhlasí. Na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. postačí vyhrážanie takým spôsobom, ktoré je spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, ale samotné vzbudenie sa nevyžaduje. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu, že jednotlivé konflikty pochopiteľne nezakladajú svojou intenzitou trestnoprávnu zodpovednosť, avšak dlhodobé takéto správanie navyše od osoby, ktorá trpí psychickými problémami a môže sa javiť nevyspytateľná vo svojom konaní pre najbližšie okolie, rozhodne celkom isto akcentuje hrozbu vyhrážok a možnosť dôvodnej obavy. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný aj hodinu vykrikoval rôzne vulgárnosti a vyhrážky na adresu susedov, čo súd hodnotí ako konanie, ktoré mohlo vzbudiť dôvodnú obavu z jeho konania a predstavuje dostatočne závažné konanie z pohľadu trestného práva.

Obžalovaný popiera skutok, kladený mu za vinu tým, že svedkovi T. sa nevyhrážal pri vchode do bytového domu. V reakcii na túto námietku je potrebné uviesť, že je pravda, že pri vchode sa mu nevyhrážal a napokon ani samotným skutkom sa mu to nekladie za vinu, ale skutok kladený mu za vinu všeobecne v prvej časti svojho znenia hovorí o vyhrážaní sa susedom.

V reakcii na výhradu obhajoby spočívajúcu v údajne nesprávnom časovom vymedzení skutku, odvolací súd udáva, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že zo strany obžalovaného išlo o dlhodobé konanie podľa svedka T. maximálne 7 rokov, počas ktorého sa striedali aj kľudné obdobia, preto vzhľadom na daný časový odstup nie je objektívne možné očakávať presné ustálenie počiatku jeho konania, resp. presné časové vymedzenia jeho jednotlivých útokov, avšak uvedené rozhodne nemohlo obmedziť uplatňovanie práva obžalovaného na obhajobu.

Obžalovaný ďalej poukazuje na tú časť výpovede svedkyne T., kde uviedla, že „ľudia si bežne také povedia. To nebolo na políciu“ a že nebolo preukázané, že práve jeho konaním bola zapríčinená obava svedkyne v súvislosti s plynom a výbuchom domu. Podľa obžalovaného subjektívne pocity tejto svedkyne s prihliadnutím na objektívnu okolnosť (incident výbuchu bytového domu v Prešove), ako aj jej vysoký vek mohli viesť k vyvolaniu jej pocitu obavy, avšak uvedené nemôže byť na ťarchu tretej osoby. S uvedeným názorom obžalovaného súd nesúhlasí. Sám obžalovaný totiž vo svojom odvolaní uvádza, že dôvodnosť obavy sa posudzuje s prihliadnutím na osobu páchatel'a, okolností, za ktorých bola vyhrážka vyslovená, samotný charakter vyhrážky a napokon aj prihliadnutím na osobu poškodeného. Teda aj samotná osoba poškodeného sa má zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti vzniku obavy. Vysoký vek poškodenej v spojení s výbuchom bytového domu v Prešove nepochybne mohli prispieť k tomu, že vyhrážku o pustení plynu a vyhodení bloku do vzduchu vnímala poškodená osobitne citeľne a podľa názoru súdu celkom oprávnené u nej mohla vzbudiť dôvodnosť obavy z daného ohrozenia. Takéto subjektívne vlastnosti osoby poškodenej nemôžu ospravedlňovať konanie obžalovaného. Obžalovaný si musel byť vedomý toho, že ide o osobu vyššieho veku, ktorá môže citeľnejšie vnímať podobné prejavy než je to u iných, fyzicky a mentálne disponovanejších jedincov.

Pokiaľ sa obžalovaný bráni tým, že svedok Vitkovič nemal obavu z toho, keď mu obžalovaný mal povedať „Ujo ja s Vami mám ešte nevybavené účty“ a vo vzťahu ku svedkyňi U. namieta že nešlo o vyhrážku, keď jej povedal, „nech zdochne“ jej manžel, čo nebola vyhrážka a nešlo ani o takú intenzitu konania, z ktorej by mohla vzniknúť obava, tak súd opätovne poukazuje na názor, ktorý vyslovil už okresný súd, a s ktorým sa v celom rozsahu odvolací súd stotožnil a to, že jednotlivé konflikty, ktoré celú dobu vznikali medzi obžalovaným a poškodenými nemusia vykazovať znaky trestnoprávne postihnuteľného konania, avšak v posudzovanom prípade ide o hromadnosť takýchto útokov, kde práve táto mnohosť

útokov počas pomerne dlhého časového obdobia zo strany obžalovaného, ktorý má psychické problémy a dôsledne nedodržiava liečebný režim, zakladajú jeho trestnú zodpovednosť a naplnenie znakov príslušnej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

V ďalšej časti svojho odvolania obžalovaný namieta porušenie princípu ultima ratio a absenciu aplikácie materiálneho korektívu. Podnetom na podanie trestného oznámenia mala byť dohoda susedov údajne pre ich obťažovanie hlukom. Tieto konflikty mali byť, podľa obžalovaného, riešené ako bežné susedské konflikty, avšak susedia sa dohodli, že to budú riešiť cestou trestného práva, čím došlo k porušeniu princípu ultima ratio trestného práva. Zároveň nesprávne bol, podľa slov odvolateľa vyhodnotený aj materiálny korektív jeho konania. Samozrejme súd súhlasí s tým, že trestné právo so svojimi prostriedkami predstavuje krajný prostriedok ochrany významných spoločenských vzťahov. Ak si uvedomíme, že v posudzovanom prípade išlo o dlhodobé a zo strany poškodených ničím nevyprovokované konanie, tak možno dospieť k záveru, že prostriedky iných právnych odvetví, ktoré sa štandardne používajú na riešenie medzisusedských sporov, by neboli postačujúce a dostatočne efektívne na dosiahnutie ochrany narušených medziľudských vzťahov. Navyše je potrebné mať na pamäti, že ani predchádzajúce odsúdenie obžalovaného na podmienený trest odňatia slobody nebolo dostatočné na to, aby ho odradilo od takýchto prejavov správania sa. Posúdením všetkých okolností prípadu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. tak dospel súd k záveru, že závažnosť daného skutku okresný súd správne posúdil, pričom bez pochyb ide o závažnosť vyššiu ako nepatrnú.

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť ani s názorom obžalovaného, že vyhrážanie sa pustením plynu nebolo preukázané dostatočne jednoznačne a presvedčivo, keďže matka obžalovaného o tomto incidente vypovedala inak ako svedkyňa a teda ide o pochybnosť v skutkovej okolnosti, ktorá mala byť ustálená v prospech obžalovaného. Výpoveď svedkyne H. súd správne vyhodnotil ako tendenčnú a účelovú. Je pravda, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že vyhrážka o pustení plynu bola prednesená obžalovaným len pred svedkyňou T., avšak na základe ďalších (hoc aj odvodených) dôkazov možno považovať túto skutkovú okolnosť za dostatočne jednoznačne preukázanú na vyslovenie nepochybnéj viny obžalovaného a teda ani túto námietku obžalovaného súd nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú.

Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj argumentáciu, ktorú obhajoba predniesla v doplnení odvolania na č. I. 238 - 242. V podstate išlo o zopakovanie dôvodov, ktoré obhajoba uviedla v predchádzajúcom odvolaní. Oproti prvotnému odvolaniu obhajoba navyše namieta, že pokiaľ okresný súd v otázke dôvodnosti obavy zastáva názor, že postačuje možnosť vzbudenia obavy a je bez významu či sa poškodení skutočne cítili ohrození, tak daný výklad nemožno aplikovať bez toho, aby sa posúdilo, či situácia objektívne vzbudzuje obavu, pričom je pochybnosť či vôbec k vyhrážkam došlo a či výkriky spoza zatvorených dverí náhodou neznižujú pocit obavy pre absenciu bezprostrednosti. Ani uvedenú argumentáciu súd nevníma ako presvedčivú. K otázke preukázania vyhrážky sa súd už vyjadril a ku absencii bezprostrednosti len dodáva, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 360 ods. 1 Tr. zák. sa nevyžaduje bezprostrednosť vyhrážky a za ďalšie množstvo vyhrážok, aj keď nie sú bezprostredné, môžu byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu a aj reálne vyvolať obavu z ich uskutočnenia. Pokiaľ ide o časový aspekt susedských problémov, tento tiež nemožno vnímať ako dôkaz nepravdepodobnosti realizácie predmetných vyhrážok. Jednou z funkcií trestného práva je aj ochranná funkcia, ktorá znamená povinnosť ochrániť určité dôležité záujmy spoločnosti ešte pred ich samotným porušením a teda nevyčkávať až dôjde k naplneniu hrozieb, ale chrániť jednotlivcov a zabezpečiť všetkým členom spoločnosti ich pokojné spolužitie.

Na základe uvedeného vyhodnotil krajský súd podané odvolanie obžalovaného vrátane jeho doplnenia v celom rozsahu za nedôvodné, ktoré v ničom nespochybnilo správnosť a zákonnosť viny obžalovaného, ktorá bola vyslovená napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Keďže v danej trestnej veci bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušil, preskúmal odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Splnením tejto prieskumnej právomoci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o treste a ochranných opatreniach, tieto dôkazy

vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k uloženiu trestu vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Správne bolo aj ustálenie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a následná úprava, na daný prípad sa vzťahujúcej trestnej sadzby, v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. Na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, na výkon ktorého súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd sa stotožnil s úvahami okresného súdu aj pokiaľ ide o uloženie daného druhu a výmery trestu ako aj určenia spôsobu jeho výkonu v podobe zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku do výroku o treste, uložený trest je zákonný, primeraný, spravodlivý a vzhľadom na svoju výmeru a spôsob výkonu aj nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák. a keďže sa so závermi okresného súdu druhostupňový súd stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

O odvolaní obžalovaného krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.